

Biskopperne, som gav vedkommende Attest. Udvalgets Flertal har ikke kunnet gaa ind paa, at der skulde være mere Sikkerhed deri. Tværtimod har man ment, at det var et meget begrænset Antal af Lægprædikanter, som vedkommende Biskop kunde have Kendskab til, hvorimod det var meget rimeligere, at Præsterne havde et saadant Kendskab. Dernæst erindrer jeg ogsaa godt fra 1ste Behandling, at den højtærede Minister sagde, at der iblandt de 11—1200 Præster i Danmark temmelig let vilde kunne findes en og anden, som vilde give en saadan Attest uden at have overvejet Sagen iunderlig. Her maa nu den højtærede Minister huske paa, at hvilken som helst af de 11—1200 Præster, der findes i Danmark, kan i dette Øjeblik give en Lægmand Lov til at tale i sin Kirke. Hvorledes Præsten saa i øvrigt er, hvad enten han hører til dem, hvem en saadan Attest let kan fralokkes eller ikke, saa har han i Øjeblikket Ret til at lade hvilken Lægmand, han synes, tale i sin Kirke. Det kan i alt Fald ikke nægtes. Jeg tror derfor, at man rolig kan overlade det til Præsterne at give disse Attester. Det har været under Overvejelse i Udvalget, om man ikke skulde indskrænke det saaledes, at Attesten kun kom til at gælde for den enkelte Gang, og det tror jeg egentlig, at i alt Fald Udvalgets Flertal intet har imod. Man er ikke naaet til et bestemt Endringsforslag i den Retning, fordi der gjorde sig saa forskellige Meninger gældende, men jeg tror at turde udtale, at Udvalgets Flertal ikke vil være uvilligt til at gaa ind paa denne Indskrænkning, at Attesten kun gælder enten for $\frac{1}{2}$ Aar ad Gangen eller endog saa blot for den enkelte Gang. Naar dette sker, mener jeg, at den Garanti, der er til Stede, er saa hellig, som man kan forlange det.

Hvad det andet Hovedpunkt angaar, nemlig Sognebeboernes Ret til at faa Kirken aabnet for udenogsns Præster eller for en Lægmand, da har man jo dog taget Hensyn til det andet Lovforslag, idet man har taget en Bestemmelse ligegyldende med den Bestemmelse, der stod i det andet Lovforslag, hvor en enkelt af Beboerne kunde faa Kirken aabnet, men man har ændret dette noget, og man har, som det vil ses af Endringsforslaget under Nr. 2, søgt at gennemføre, at naar 10 af Sognets Familiefædre eller andre Personer med Husstand, som ere Medlemmer af Følgekirken, udtale et Ønske skriftlig om at faa Kirken aabnet for en udenogsns Præst, skulde vedkommende Præst ikke kunne modsætte sig det, naar Kirken ikke var optagen til andet Brug. For Øjeblikket gælder jo den Regel, at naar Flertallet af

de stemmeberettigede Beboere i Sognet udtale det Ønske, skulde Kirkerne aabnes for Præsterne, naturligvis ikke for Lægfolk, for det er jo en noget forandret Bestemmelse, man nu ønsker indført. Det kan jo ikke nægtes, det er noget, som de, der kende de praktiske Forhold, meget godt vide, at det mange Gange i alt Fald er stet paa følgende Maade, at et lille begrænset Antal Sognebeboere, som havde andre kirkelige Interesser og andre kirkelige Synspunkter end den Præst, de havde, gif rundt til Sognets Beboere, ogsaa til mange aandelig ligegyldige Folk i Sognet og sagde: Vil I være med til at stille dette Forlangende til Præsten, og naar de saa havde faaet een over Halvdelen, mødte de med deres Opfordring eller Anmodning til Præsten, og saa var han nødt til at rette sig derefter. Dette forekommer mig i alt Fald noget usmageligt, at den mindre kirkeligfindende Kreds skal benytte en hel Del kirkelig ligegyldige Folk for at faa deres Ønske gennemførte. Jeg finder det langt heldigere, naar det bliver bestemt til et vist Antal af Sognets Familiefædre, f. Eks. 10. Jeg har for mit Vedkommende heller ikke noget absolut imod at gaa lidt højere op end til 10, men jeg kan paa det Punkt ikke svare for andre end mig selv, ja maasse dog for et enkelt Medlem af Udvalget til. Jeg mener, som jeg sagde nu, at det er langt heldigere, der er mere Sandhed i det, naar det bliver den lille virkelig kirkeligfindende Kreds, der forlanger sit Ønske opfyldt, end naar den skal supplere sig med en hel Del mer eller mindre aandelig ligegyldige Mennesker.

Jeg kommer saa til at tale om Endringsforslaget under Nr. 3, og der staar jeg ved, hvad jeg sagde ved 1ste Behandling af Lovforslaget, at for mig er det væsentligste Punkt i hele Loven § 3 i det Lovforslag, som foreligger. Det er nemlig en Bestemmelse om, at Sognebaandsløsernes Præst, som nu har Ret til at foretage kirkelige Handlinger i sine Sognebaandsløseres Sognekirke, faar denne Ret udvidet til, at han ogsaa maa holde Prædiken der. Jeg beklager, at jeg maa optage det høje Tings begrænsede Tid, men jeg bliver nødt til det, for denne Sag maa virkelig en Gang for alle gøres klar. Den Gang Loven af 25de Marts 1872 blev vedtagen, tror jeg nok, det var den almindelige Mening blandt Præsterne og andre Mennesker, der i det hele taget satte sig ind i det, at Præsterne havde Ret til at afholde Altergang om Sognedagene i deres Kirker iden samtidige at afholde Prædiken. Da denne Lov af 25de Marts 1872 blev vedtagen, tror jeg nok, det var den al-